

עַיִן רוֹאָה

הַשֵּׁמֶשׁ עֲמָדָה בְּרוֹם הַשָּׁמַיִם וְשָׁלְחָה קַרְנֵי מְחַמְמוֹת אֶל הָעִיר הַדְּרוֹמִית. סַעֲרַת חוֹל קָלָה שֶׁל תַּחֲלַת סָתוּ הַסַּתְחָרְרָה בְּאֹיִר, גּוֹרְמַת גְּרוֹי קַל בְּעֵינֵי הָעוֹבְרִים וְהַשֹּׁבִים. קוֹ הָאוֹטוֹבוֹס הַשְּׂכוֹנָתִי עָצַר בַּתְּחִנָּה בְּקוֹל תְּרוּעַת מְנוּעָה, מְעַרְבֵל בְּאֹיִר עוֹד עֲרַמַת חוֹל שֶׁנִּשְׁעָנָה עַל הַמְדַרְכָּה עַד כֹּה.

מִהָאוֹטוֹבוֹס יָרַד בְּצַעֲדִים מְתֻרַנְנִים יֶלֶד כֶּבֶן שְׁתַּיִם עֹשֶׂרָה, פְּאוֹתָיו הַקְּצָרוֹת מְפֹזְזוֹת בְּשׁוֹבְבוֹת בְּצַדְעֵי פָּנָיו. תִּיקוּ הִיָּה תְלוּי עַל גִּבּוֹ וְהוּא פֹזֵם לְעֶצְמוֹ נְעִימָה חֲסִידִית שְׂמִיחָה.

לְלוּי הִיָּתָה סִבָּה מִיַּחַדָּת לְשִׁמַּח הַיּוֹם: אָמֵשׁ קִבֵּל מִסְבוּ מִתַּנַּת יוֹם הַלְדָּת מִיַּחַדָּת, כְּזוֹ שֶׁקָּנָה לָהּ כֶּבֶר זְמַן רַב: רַחֲפֹן מְשַׁכְּלָל, תּוֹצֵרֶת סִין כְּמוֹבֵן, אֲבָל אֵיכּוֹתִי וְאֶפְלוּ מְצִיד בְּמִצְלָמָה, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁרְצָה. אֶתְמוֹל בְּעֶרְבֵי הַסְּפִיקָה רַק לְהִטְעִין אֶת הַסּוֹלְלָה בְּהִטְעָנָה הָאֲרָכָה הַנִּדְרָשֶׁת בְּעֵבֹר מוֹצֵר חֲדָשׁ, וְאֵמָּא אֲמָרָה לוֹ שְׂיִוִּכֵל לְשַׁחֵק בְּרַחֲפֹן כֶּבֶר מִחַר לְאַחַר הַלְמוּדִים.

"המחר של אתמול הוא היום", אומר הפתגם המפורסם. והנה, הוא כבר נמצא בו. כעת ממש הוא בדרכו אל הרחפן המיחל!

במשך כל שעות הלמודים הוא מצא את עצמו מהרהר בשמחה ברחפן שמחכה לו בבית. בשעורים עצמם השתדל להסיח את דעתו ולהקשיב לדברי התורה הנלמדים, אך בהפסקה כבר לא הצליח להפסיק לחשוב על הרחפן, ואפילו לדבר עליו.

שוקי וזאבי, שני החברים הטובים, התלהבו גם הם כמעט כמוהו.

"אז מה אתה אומר", הציע זאבי, "שנבוא אליה היום אחרי הלמודים לראות את הפלא?"

"רעיון מצוין", הסכים לוי. "אין ספק שהרבה יותר נחמד להטיס רחפן עם חברים מלהנות ממנו לבד. אז קבענו בפרק שליד הבית שלי, בשעה שש? תוכלו לרדת מהאוטובוס תחנה אחת לפני כן, ואני אצא לקראתכם לשם."

"בצאתי לקראתך - לקראתי מצאתיך", השיב שוקי בלשונו של רבי יהודה הלוי. שוקי אהב במיוחד לצטט פסוקים, מאמרי חז"ל, מדרשים ועוד, עד שחבריו היו מכנים אותו בחבה "שוקי-פסוקי". שוקי עצמו קבל את הכנוי המחמיא בהנאה מרבה, כך שלא היה בשם זה חשש "המכנה שם לחברו"...

בְּשִׁעָה חֲמֵשׁ וַחֲמִשִּׁים כָּבֵר יֵצֵא לְוֵי מִהֲבֵית, מַחֲזִיק בְּכַבּוּד רַב
בְּשִׁתֵּי יָדָיו אֶת הַרְחָפֹן הַמְהֻלָּל.

שׁוֹקֵי וְזֵאבֵי הַנְּרֻגָּשִׁים הַבֵּיטוּ בְּהִתְפַּעְעָלוֹת בְּרַחֲפֹן. "וּוֹאוּ!" קָרְאוּ
שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד. הַרְחָפֹן הָאִיר בְּאוֹרוֹת לֵד, בְּצַבְעֵים אָדָם, כְּחַל,
יָרֵק וְצֹהֵב. הָאוֹרוֹת בְּלִטּוֹ בְּמִיחָד עַל רֶקַע הַשְּׁקִיעָה הַמְתַקְרֶבֶת.

לְוֵי הַנִּיחַ בְּזִהִירוֹת אֶת הַרְחָפֹן עַל הַקְרָקַע, וּשְׁלֹשְׁתָם הִתְרַחֲקוּ
מִמֶּעַט כְּדֵי לֹא־לְאַפְשֵׁר לְרַחֲפֹן מְרַחֵב פְּעֻלָּה. חָלְפוּ כִּמָּה דְקוֹת עַד
שֶׁהֲצִלִּיחַ לְוֵי לְשִׁלֵּט בְּשִׁלֵּט הַמְתַעֲתַע, וְהֵנָּה הִתְרוֹמַם הַרְחָפֹן
לְגַבְהָ, מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאַרְבַּעַת הַמְדַחֲפִים הַקְטַנִּים כְּדֵי לְנַסֵּק עוֹד
וְעוֹד...

"מִמֶּשׁ פְּלֵאֵי הַבוֹרָא שְׁנַתֵּן דַּעַת בְּבוֹרָאִים לְהַמְצִיא הַמְצָאוֹת
מִיְחַדוֹת כְּאַלֶּה", נִהְנָה זֵאבֵי. "מִי חָלַם לְפָנַי מְאֵתִים שְׁנָה שִׁיְהִיו
דְּבָרִים כְּאַלֶּה?" סִיִּים בְּשִׁאֲלָה רִטוּרִית.

"הָיָה מִי שְׁחָלַם", יָדַע שׁוֹקֵי הַיִּדְעוֹן לְסַפֵּר, וְכִמְעַט שֶׁהַחַל לְסַפֵּר
עַל תּוֹלְדוֹת חִלּוּמוֹת הַתַּעוּפָה לְאַרְךָ כָּל הַדּוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים.

"תִּרְאוּ!" אָמַר לְוֵי, "הוּא עוֹבֵר אֶת הַגְּבֵהָ שֶׁל הַבְּנֵי הַזֶּה!"

"זוֹ לֹא חֲכָמָה", אָמַר זֵאבֵי. "הַבְּנֵי הַזֶּה בְּסוֹף הַכֹּל בְּנֵי שְׁתֵּי קוֹמוֹת.
בוֹאוּ וְנִרְאָה אִם הוּא עוֹבֵר אֶת הַבְּנֵי הַכִּי גְבוּהָ, שֵׁם בְּקִצָּה
הַפְּרָקָה..."

“זה כבר ברחוב שלנו”, אמר לוי. “קדימה, בואו לבדקו!”
הרחפן החדש לא אכזב. הוא טפס קומה אחר קומה והצליח
לעקוף את גבה הבנין, בעוד החברים מלויים אותו במחייאות
כפיים, למעט לוי שידייו היו תפוסות בהחזקת השלט.
“אפשר לראות עכשו את מה שצולם הרחפן?” בירר זאבי.
“הוא לא משכלל עד כדי כך”, התנצל לוי. “אני יודע שברחפנים
היקרים יותר אפשר לראות מיד, אבל אצלי הוא בסך הכל
מצלם, ובגלל שהבטרייה של הרחפן חלשה, אין אפשרות
לצפות בתמונות, רק כשרחפן מחבר למטען נמן לראות את
התמונות.

”עדיף מלא כלום”, סכמו החברים.

רק כשהתרוקנה הסוללה התפזרו השלושה מרצים, באחולי
'לילה טוב' ו'להתראות מחר'.

לוי נכנס לבית השקט ומהר לגשת אל המטען. כעת יחבר את
הרחפן למטען ויוכל לראות את התמונות ואת סרטי הוידאו
שצולם הרחפן במהלך התעופה. הוא חבר את המטען, והחל
לצפות בסרטונים בהנאה. הנה הרחפן מטפס בקומות המגדל
זו אחר זו, והנה הוא כבר נצב מול חלונות הקומה הגבוהה,
דירת הפנטהאוז... רגע, מה זה?!

מבעד לחלון הדירה שבסרטון נבטו שלוש דמיות רעולות פנים,
הנוכרות בקדיחתנות בארון שמול החלון הפתוח...

פְּעֻלָּתוֹת רוּחָנִית

בְּרִגְעֵי הָרֵאשִׁיּוֹן קָפָא לִי בְּמִקוּמוֹ. זֶה הַפְּעַם הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁבָּהּ הוּא רוֹאֶה בְּעֵינָיו אֲנָשִׁים רְעוּלֵי פָּנִים, מִחוּץ לְסִפְרֵי הַמִּתַּח שֶׁהָיָה קוֹרֵא בְּשִׁקְיָה דָּרוֹךְ קִבְעֵ. וְהִנֵּה מִמֶּשׁ מוֹל עֵינָיו, עַל מִסַּךְ הַרְחָפוֹ, שְׁלוֹשָׁה אֲנָשִׁים שְׂרָאשֵׁם עָטוּי בְּמַסְכוֹת שְׁחֵרוֹת, אוֹ שְׂאוּלֵי אֵלּוּ כּוֹבְעֵי גָּרֵב? כָּךְ אוֹ כָּךְ, רַק עֵינֵיהֶם נִרְאוֹת בְּקִשֵׁי מִבְּעַד לְחֵרִיצִים, וְשֵׁאֵר הַפָּנִים מְכֻסּוֹת הֵיטֵב.

נִדְרָשׁוּ לוֹ כַּמָּה שְׁנֵיּוֹת אַרְכוּת לְהִתְאוּשֵׁשׁ, וּלְהַרְיֵץ אֶת הַהִקְלָטָה אַחֲרָה. לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְטַעוֹת בְּמִרְאָה: גַּם מִבְּעַד לְמִצְלָמַת הַרְחָפוֹ בְּעֵלְת הָאֵיכוֹת הַבִּינוֹנִית הָיָה אֶפְשָׁר לְרְאוֹת בְּכִרוֹר אֶת שְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הַשְּׁחֵרִים רְעוּלֵי הַפָּנִים... הַתְּעוּד נִמְשָׁךְ שְׁנֵיּוֹת אַחֲדוֹת, וּלְאַחַר מִכֵּן כָּבַר הַמְּשִׁיף הַרְחָפוֹ בְּדֶרֶךְ אֵל עַל.

אֵלּוּ רַק הָיָה לִי רְחָפוֹ אֵיכוֹתֵי יוֹתֵר... מִצָּא לִי אֶת עֲצֻמוֹ מְהֵרָה, אוֹ אִזְ הֵייתִי יְכוֹל לְרְאוֹת בְּרִגְעֵי הָאֶמֶת אֶת הַתְּעוּד הַזֶּה, וּלְהַמְשִׁיף לְעֵקֶב אַחֲרֵיהֶם בְּאִמְצָעוֹת הַרְחָפוֹ! אֲבָל בְּאִמְצָעוֹת רְחָפוֹ כְּמוֹ

שלי, שמצריך חבור למטען, הם בודאי כבר סימו את השד שלהם והסתלקו...

זה הדבר הראשון שיש לה לחשב עכשוי?! - גער בעצמו מקץ רגע קצר. צריך לרוץ להתקשר למשטרה... או למכבי האש, יש להם סלם גבוה שיכול להגיע עד לקומה הזו... אולי לאמבולנס? מי יודע מה הם עשו לבעל הבית לפני שהחלו לחטט בחפצים שלו...

או פשוט לספר לאבא! נזכר. הוא מהר לצאת מהחדר אל הסלון. הבית רחש פעלתנות. בעוד ימים אחדים תתחתן בעזרת ה' אחותו הגדולה חני, באולם הארועים בכפר חב"ד. כעת היו כל בני הבית טרודים בפעילות מן הסוג הלחוצי, כזו שמתאימה לימים מעטים לפני חתונה. זה מכניס וזה מוציא, זו סוחבת וזו אורזת. לא פלא שאף אחד לא שם לב לצאתו וגם לחזרתו...

"אבא", הוא משף בשרוולו של אביו, שסיים בדיוק אז שיחה נרגזת עם הזמר, לאחר שזה בקש להוסיף גם קטעי חזנות בחלק הראשון של הארוע. "אבא!" חזר, משל לא קבל תגובה. "אתה צריך לראות מה צלמתי ברחפן..."

"יפה מאוד, מתק", צבט אבא בלחיו. "אני בטוח שיהיה לנו עוד זמן לראות את זה ולהנות... אבל זה לא בדיוק הזמן עכשיו..."

"אבא, זה דחופי!" אמר שוב לוי ותחנונים בקולו.

אבא ננער וְהביט בַּחֲרוֹן שֶׁעַל פְּנֵיו שֶׁל לוי, חֲרוֹן שֶׁאֵלֵיו לֹא שָׁם לֵב עַד לְרַגַע הַהוּא.

”בֹּא נִרְאֶה!” הִסְכִּים וּמָהָר אֶל הַרְחָפֵן הַפּוֹעֵל.

”זֶה לֹא נִרְאֶה טוֹב...” מְלַמֵּל אָבִא וּמוֹלִיל אֶת זָקֵנוּ בִּידוֹ. ”זֶה מִמֶּשׁ לֹא נִרְאֶה טוֹב!” חָזַר וְהִסְכִּים עִם עֲצָמוֹ, בְּעוֹדוֹ מְרִיץ אֶת הַסְּרִטוֹן הַלוֹךְ וְנֹשֵׁב וְנֹעֵצֵר בְּמִרְאֵה פְּנֵי הַדְּמִיוֹת הָרַעוּלוֹת.

”אִז לְהִתְקַשֵּׁר לְמִשְׁטָרָה?” שָׁאַל לוי.

”אוֹלֵי, עוֹד מְעַט”, הִסְכִּים אָבִא. ”אֲבָל קֶדֶם כֹּל הֵייתִי עוֹשֶׂה מִשְׁהוּ אַחַר. הָאֵם זֹ לֹא הִדְּיָרָה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר בְּמַגְדֵּל שֶׁבְּקִצָּה הַרְחוֹב?”

"כן, זו הדיירה!" אשר לוי.

"אם כן, זו הדיירה של איציק קליין..."

"איציק קליין?" תמה לוי. "אתה מתכוון למר קליין המבגר..."

"הוא לא מבגר כל כן", סבר אבא. "להערכתך הוא בן חמשים וחמש עד ששים".

"נו, זה מספיק מבגר", אמר לוי. "ואנחנו הילדים קוראים לו 'קליין המבגר' כדי להבדיל אותו מ'קליין הצעיר'. ובכלל, ממתי קוראים לאיש בגיל כזה בשם איציק? זה שם של ילדים ובחורים. מקסימום אברכים צעירים. הוא היה יכול לקרא לעצמו בשקט 'מר יצחק קליין'. אבל..."

"הוא לא התיעץ אתנו איך לקרא לו", אמר אבא במרת רוח. "ואיני יודע באיזה שלב אדם ששמו איציק אמור לדפק על השלחן בבית הכנסת ולהודיע לכלם שמהיום שמו יצחק..."

"בית הכנסת", נזכר לוי. "הוא נמצא בדרך כלל בבית הכנסת בתפלות מנחה וערבית".

"נכון", אמר אבא בהתעוררות. "אני חייב לציין שהראש שלך עובד טוב יותר משלי הערב. בכל זאת, אתה לא מחתן בת בעוד כמה ימים... ובכן, אנחנו צריכים ללכת בכל מקרה למנחה-

מְעַרֵיב בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. בֹּא נִרְאֶה אִם הוּא שָׁם וְנִשְׁאַל אוֹתוֹ עַל
כֶּן...”

אָבֵא עֵטָה אֶת חֲלִיפָתוֹ, חֲבֵשׁ אֶת כּוֹבְעוֹ וּפְנֵה לְצֵאת. גַּם לְוִי
הִתְאַרְגֵּן בְּזִרְיֹת לִיצִיאָה.

”קַח גַּם אֶת הַטְּלָפוֹן”, הִזְכִּיר לְוִי וְהוֹשִׁיט לְאַבָּא אֶת הַטְּלָפוֹן
הַסְּלוּלָרִי שְׁלוֹ, שֶׁהָיָה מְנַח עַל הַשֵּׁלְחָן כְּנִזּוּף מְאֹד הַשִּׁיחָה עִם
הַזְמֶר־חֶזֶן. ”אוּלַי בְּכֹל זֹאת תִּרְצֶה אַחֵר כֶּן לְהִתְקַשֵּׁר לְמִשְׁטָרָה”.

המקצוענים

בית הכנסת הָמָה מתפללים, כְּמִדֵּי יוֹם בְּשָׁעוֹת מְנוּחָה וְעֲרֵבִית. גם בְּחֶצֶר הַתְּקִימוֹ מְנִינִים מְאַחֲרִים לַתְּפִלַּת מְנוּחָה, כָּל זְמַן שֶׁמְזַג הָאֲוִיר הַסְּתוּי עֲדִין מְאַפֵּשׁר זֹאת. אָבֹא וְלוֹי הַצְּטֻרְפוֹ לְאַחַד הַמְּנִינִים הַלְלוּ.

לוֹי נָסָה בְּכָל כַּח כְּוִנָּתוֹ לְהַסִּיר מִמְּחֻשְׁבָּתוֹ אֶת הַמְּחֻשְׁבוֹת הַטּוֹרְדוֹת עַל הַתְּמוּנוֹת הַמְּטַרִידוֹת שֶׁרְאָה זֶה עָתָה, אֲךֹ הַמְּחֻשְׁבוֹת הָיוּ חֲזָקוֹת מִמֶּנּוּ. לְפָחוֹת הַצְּלִיחַ לְכוּן בְּרֻצֶּף בְּכָל בְּרֶכֶת "מִגֵּן אֲבָרָהֶם" הָרֵאשׁוֹנָה, וּמִשָּׁם וְהִלָּאָה הֵם חֲזָרוּ לְבַקֵּר אוֹתוֹ לְסֵרוּגִין גַּם לְאַחַר כָּל פַּעַם שֶׁגֵּרַשׁ אוֹתָן...

הַתְּפִלָּה הַסְּתִימָה וְהֵם פָּנוּ לְחַפֵּשׂ אֶת מֵר קְלִיין.

"נִרְאָה לִי שֶׁהוּא מְשַׁתְּתֵף בְּשַׁעוֹר הַיּוֹמִי בְּהִלְכָה". נִזְכַּר אָבֹא. "הַשַּׁעוֹר מְתַקֵּים בְּחֶדֶר הַפְּנִימִי. שֶׁנִּפְרִיעַ לוֹ?" הַתִּיעֵץ לְרַגַע עִם בְּנוֹ.

"נראה לי שכך". אמר לוי. "אני הייתי רוצה לדעת על דבר כזה
מיד כשהוא קורה, או לפחות בהקדם האפשרי..."

מר קליין יצא אליהם בחיוף נעים שלא נעדרה ממנו פליאה.
"במה אוכל לעזור?" שאל.

זו הייתה הפעם הראשונה שלוי ראה את מר קליין מקרוב כל
כך. פניו היו מבגרות אך נעימות ועיניו הפיקו טוב לב. הוא לבש
חליפה חומה כהה התואמת לכובע הברט שעל ראשו. זקנו
היה קטן ומסדר, לעיניו משקפים, ועניבה בהירה השלימה את
המראה הסולידי.

אבא ספר בינתיים למר קליין על התגלית, תוך כדי שלוי מהנהן
בראשו ומוסיף פרטים החשובים לדעתו.

פניו של מר קליין הרצינו באחת. החיוף הנעים נעלם מהן
ומצחו התקמט במחשבה קדחתנית.

"אלה לשם עכשוו!" פסק.

"אתה לא חושש?" שאל אבא. "אולי הם עדין שם?"

"איני חושש". אמר מר קליין. "אך אשמח אם תצטרפו אלי,
ליתר בטחון".

"במה נוכל לעזור?" שאל לוי. "מה אנחנו יכולים לעשות מול
רעולי פנים מפחידים כאלו?"

"כָּאֲמֹר, אֲנִי בְּטוּחַ שֶׁהֵם עֲזָבוּ כָּבֵר". אָמַר מֶר קִלְיִן. "אִם הֵם עֹקְבִים אַחֲרֵי סֵדֵר יוֹמִי - הֵם יוֹדְעִים שֶׁאֲנִי אֲמֹר לַחֲזֹר בְּכָל רִגַע. אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתְּצַטְרְפוּ לְצַרְף עֲדוֹת בְּמִקְרָה הַצַּרְף עַל הַדְּבָרִים שֶׁאֲרָאָה שָׁם כָּעֵת. אֲכַפֵּת לָכֶם?"

"הֵילֵד צָרִיךְ גַּם לְבֹא?" תָּהָה אֲבָא. "זֶה עָלֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ סִיּוּטִים..."

"הֵילֵד", הֲלֹא הוּא לֹוִי, מֵהֵר לְהַבִּיעַ אֶת מַחְאָתוֹ. "אֲנִי אֶהְיֶה בְּסֵדֵר!" טָעַן. "וּבִפְרָט אַחֲרֵי שֶׁנִּבְהַלְתִּי כָּל כָּף לְרֹאוֹת אוֹתָם, אֶהְיֶה רְגוּעַ הַרְבֵּה יוֹתֵר לְדַעַת שֶׁהַכֹּל בְּסֵדֵר".

"בְּתִקְוָה שֶׁהַכֹּל בְּאֵמֶת בְּסֵדֵר" ... סִיג אֲבָא בְּהִגְיוֹן.

הֵם טִפְסוּ בְּמַעֲלִית עַד הַקּוֹמָה הָאַחֲרוֹנָה, קוֹמַת הַפְּנִטָהּאוֹז. לִפְנֵי כֵן הָיָה צָרִיךְ מֶר קִלְיִן לְסוֹבֵב מִפְתַּח מִיָּחַד בְּמִקּוֹם הַמְתָּאִים בְּמַעֲלִית. לֵלֵא מִפְתַּח זֶה - יְכוּלָה הַמַּעֲלִית לַעֲלוֹת רַק עַד קוֹמָה אַחַת מִתַּחַת לַפְּנִטָהּאוֹז הַיְקָרְתִּי.

הַמַּעֲלִית נִפְתְּחָה בְּקוֹמָה הָעֲלִיוֹנָה, הָעֲשִׂירִית. בְּקִצָּה הַקּוֹמָה נִרְאָתָה דֶּלֶת שֶׁעָלְיָה נִכְתָּב בְּשֵׁלֶט מְסֻגָּן בְּפִשְׁטוֹת "קִלְיִן".

מֶר קִלְיִן הִחֵל בְּבִדְיַקַת הַדֶּלֶת. הִיא הִיְתָה נִרְאִית שְׁלֵמָה לֵלֵא כָּל סִימְנֵי פְּרִיצָה. בְּתוֹף הַבֵּית הוּא בְּדַק אֶת כָּל הַחֲלוֹנוֹת, וְלֵאחֲרַי מִכֵּן עָבַר לְבִדְק אֶת הַחֲפָצִים הַיְקָרִים: כְּלֵי הַכֶּסֶף שֶׁבְּוִיטְרִינָה, אֲרֻנְק רְזֵרְבֵי הַמִּנְחַ בְּבֵית, חֲפָצִים בְּעֲלֵי עֵרֶף בְּחֻדְרִים וְעַד לְכִסְפֵּת הַמְּסֻתֶרֶת מְאַחֲרֵי צִיּוֹר יְקָרְתִּי.

“הם לא לקחו כלום”. סכם לבסוף. “אף אין ספק שמדבר במקצוענים! הם לא השאירו טביעות אצבע, ושום זכר לפריצה. לא בדלת ולא בחלונות. לולא התעוד שלך – היזה קשה לי לדעת שהם בקרו כאן בכלל!”

“אם הם היו ממש מקצוענים הם היו סוגרים את החלון, לא?” שאל לוי ומר קליין חייך חיוך קל. נראה היזה נשוא מתחרט לרגע על כך שחשף את הבנתו בענייני פריצה וטביעות אצבעות. “האם תרצה עכשו להתקשר למשטרה?” שאל אבא. “אנחנו נמסר את התעוד המפליל ברצון רב!”

“לא, לא”. מחה מר קליין. “אין צורך להתקשר למשטרה. אף

אֲשַׁמַּח לְקַבֵּל לְיָדֶי עֵתְקָ מִהַתְּעוּד הַמְדַבֵּר. אוֹלֵי אֲצַלִּיחַ לְחַשֵּׁף
מִשְׁהוּ נֹסֶף”.

”בְּשִׂמְחָה”. אָמַר אָבִא. וְלֹא אָמַר: ”אֲתָה בְּטַח חוֹשֵׁב שְׂדֵמִינוּ
מִשְׁהוּ וְאֵין כָּלוּם, נִכּוֹן?”
”חֲלִילָה!” אָמַר מֶר קִלְיִין.

- ”אֲזֵ מַדּוּעַ לֹא לְהַתְּקַשֵּׁר לְמִשְׁטָרָה?” תָּהָה לֹא. ”אֲנִי בְּטוֹחַ
שֶׁהֵם יוֹכְלוּ לַעֲזֹר לְמִצָּא אֶת הַפּוֹרְצִים!”
מֶר קִלְיִין קִמַּט אֶת שְׂפָתָיו בְּהַשְׁלָמָה.
”אֲנִי יוֹדֵעַ מָה הֵם חִפְּשׁוּ”. אָמַר לְבִסּוֹף.